

kul karri aetas undse ilma ga warra hommun-
gult wällä päle söma, ja öddangult jälle wäega
hilda foddö lastas tulla. Siski om selle man
ka wähhamb südo, kul sa egga üttele töpprale
annat luitsa täut solatu törwa enne mötja
minnemist.

Üts hä möistlik juttokenne.

Wannal ajal essi tark ja sure aum, nimmega
Koli. Oppetaja, ke Jummalala nöwwo, ja
Jummalala säduisi, mes üts iggi lödu möistus
weel es olle ilmas ärra arwanu, omma möis-
tussega ommei ärra tähtse selletada. —
Sesuggine mötte wairwas tedda üttele allasi
päle, nink es jätta tälle rahhu, ei ösel ei pai-
wal. Ent selle, et temma muldo tötteste
omma loagodussele pühha ristil usku öppet
Jummalala pühha sonna, perra; sis Jummal

heitse armo temma päle, ja juhhat tedda un-
nen, et se nouwo wäga rummal nink julge om,
kul Innimenne omma tarkusse läbbi, Jum-
ma'a se föige talwa nink ma löja tarkusse
nöwwo, tahhap ärra arwata nink ärra selletada.

Sedda unne nägko om se wagga Koli
oppetaja essi nidabe ärra kõnnelnu:

Ma kõndse merre weert möda ilmütsinda,
ja mo mötte olliwa jälleki tolle päle, et ma
Jummalala tarkust, temma nöwwo ja föik tem-
ma säduisi saassi ärramoisima, nink ärrafelle-
tama; — sis ma näggi et üts pois lats
merre weren liwa sisse mulgo teggi, ja merre
wet sinna mulko ammut luitsaga.

Minna sis küsse temmalt: Armas lats,
mes ja jääd teet? — Poisikenne kostse wasta:
Minna tahhasti merre wessi föialni omma li-
wa mulko ammutada. — Minna jälle ütli
tälle: Ollet sinna rummal poisikenne! Es
sa ei näe kul ilmato suur merri em? —
lats mulle wasta: Kes teed? Naggo sa essi
ollet rummalamb! Sinna tahhat Jummalala
nöwwo, ja temma säduisi omma möistussega